

но да остана върна на Ролео.

Брат Лоренцо. —

Когаз върви дола и дай согласие
да те оръжат за Парис. Утре
е среда. Утре вечер ти сама
лежи да спиш! И докато дори
недей оставя да престои при тебе!

Взими това стърхо. ~~Взими и стърхо,~~ ^{и както рече,}
изпей до дено твоя рист разговор!

Веднага в твоите вени ще проникне
приливек, левек утрас. Твоят глас
ще спре да бие правино — ще спре.
Живот не ще издава нищо в тебе —
ни топлина, ни дъх. Ще превърне
трусидарството на твоите страни
и устни в пепел. Ще се спусне мигам
завесата пред твоите очи —
мий както пада мъ, когато смърт
изгаса светликата на живота.

Линии от възкавост и свобода,
студен, втвърден, недвирши — всеки миг
на телото ти ще изглежда шортъв;
ти ще останеш като буеленка
летират и да така все под тази
измалчана видимост, а след това
като от сладък сон ще се събудили.
И граф Парис тогаз, когато дойде
на утрото, от твоего легло
за да те вдигне, ти ще бъдеш шортъв;
и после, както е у нас прието,
облосена в най-зубавата дреха,